

Flush A Biography

by Virginia Woolf (1933)

Penguin Books, London 1978, p. 41

[1] The winter passed; and spring came round again. Flush could see no end to the affair; and yet just as a river, though it reflects still trees and grazing cows and rooks returning to the tree-tops, moves inevitably to a waterfall, so those days, Flush knew, were moving to catastrophe. Rumours of change hovered in the air. Sometimes he thought that some vast exodus impended. There was that indefinable stir in the house which precedes—could it be possible?—a journey. Boxes were actually dusted, were, incredible as it might seem, opened. Then they were shut again. No, it was not the family that was going to move. The brothers and sisters still went in and out as usual. Mr Barrett paid his nightly visit, after the man had gone, at his accustomed hour. What was it, then, that was going to happen? for as the summer of 1846 wore on, Flush was positive that a change was coming. He could hear it again in the altered sound of the eternal voices. Miss Barrett's voice, that had been pleading and afraid, lost its faltering notes. It rang out with a determination and a boldness that Flush had never heard in it before. If only Mr Barrett could hear the tone in which she welcomed this usurper, the laugh with which she greeted him, the exclamation with which he took her hand in his! But nobody was in the room with them except Flush. To him the change was of the most galling nature. It was not merely that Miss Barrett was changing towards Mr Browning—she was changing in every relation—in her feeling towards Flush himself. She treated his advances more brusquely; she cut short his endearments laughingly; she made him feel that there was something petty, silly, affected, in his old affectionate ways. His vanity was exacerbated. His jealousy was inflamed. At last, when July came, he determined to make one violent attempt to regain her favour, and perhaps to oust the newcomer. How to accomplish this double purpose he did not know, and could not plan.

[2] But suddenly on the 8th of July his feelings overcame him. He flung himself on Mr Browning and bit him savagely. At last his teeth met in the immaculate cloth of Mr Browning's trousers! But the limb inside was hard as iron—Mr Kenyon's leg had been butter in comparison. Mr Browning brushed him off with a flick of his hand and went on talking. Neither he nor Miss Barrett seemed to think the attack worthy of attention. Completely foiled, worsted, without a shaft left in his sheath, Flush sank back on his cushions panting with rage and disappointment. But he had misjudged Miss Barrett's insight. When Mr Browning was gone, she called him to her and inflicted upon him the worst punishment he had ever known. First she slapped his ears—that was nothing; oddly enough the slap was rather to his liking; he would have welcomed another. But then she said in her sober, certain tones that she would never love him again. That shaft went to his heart. All these years they had lived together, shared everything together, and now, for one moment's failure, she would never love him again.

Flush Životopis pejska spisovatelky Browningové

přeložila Božena Šimková

Jan Laichter, Praha 1938

Zima minula; a jaro už zase bylo tady. Flush neviděl konce celé té věci, a přece tak jako řeka, ačkoliv se v ní stále zrcadlí stromy a pasoucí se krávy a havrani, vracející se nazpět na vrcholky stromů, spěje neodvratně k nějakému vodopádu, tak tyto dny – jak Flush předvídal – spěly pomalu ke katastrofě. Předzvěsti nějaké změny, jako by se vznášely ve vzduchu. Připadalo mu, že se chystá nějaký exodus.*) V domě se rozvířil nepopsatelný ruch, který předchází – bylo by to možno? – nějakou cestu. Oprašovali cestovní vaky a dokonce je i – neuvěřitelná věc – otevřeli. Potom je znovu zase zavřeli. Nikoliv, nebyla to Barrettova rodina, jež se připravovala na cestu. Bratři a sestry přicházeli a odcházeli jako jindy. Pan Barrett po odchodu toho muže vždy vykonal své dceři návštěvu v obvyklou hodinu večerní. Co se to mělo tedy vlastně přihodit?

Neboť jak léto 1846 znenáhla míjelo, Flush byl pevně přesvědčen, že nějaká změna visí ve vzduchu. Slyšel to opět v měnícím se zvuku hlasů, ustavičně nad ním ševelicích. Hlas slečny Barrettové, jenž zněl až dosud spíše prosebně a bojácně, pozbyl svého zajímavého tónu. Zvonil rozhodností a odhodlaností, kterých v něm Flush dříve nikdy nepozoroval. Kdyby jen pan Barrett slyšel, jakým tónem jeho dcera vítá toho uchvatitele, smích, jakým ho pozdravuje, radostné zvolání, s jakým vkládá ruku do jeho dlaně! Než v zadní ložnici – mimo Flushu – nikdy nikoho při tom nebylo. Pro něho tato změna znamenala krajně trpkou zkušenost. Netoliko proto, že slečna Barrettová změnila své chování k panu Browningovi; změnila se vůbec po každé stránce i ve svých citech k němu – Flushovi. Nepřijímala již tak vlídně jeho laskání; odmítala jeho lichotky s posměchem. Dávala mu znát, že v jeho staromódních, něžných projevech je něco malicherného, pošetilého, strojeného. Jeho ješitnost vzplanula. Jeho žárlivost se rozpálila. A tak se Flush, když nadešel červenec, konečně rozhodl, učiniti násilný pokus, aby znovu získal její přízeň a cizince z ní po případě vytlačil. Jak uskutečnit tento dvojí záměr a jak postupovat – to zatím nevěděl.

Ale z čista jasna 8. července nedovedl již dále ovládnouti svoje rozvášnění. I sápal se na pana Browninga a zuřivě ho kousl. Konečně se tedy jeho zuby dostaly na neposkvrněné sukno páně Browningových kalhot! Než noha v nohavici byla tvrdá jako železo – páně Kenyonova lýtko bylo proti ní učiněné máslo. Pan Browning smetl psa jediným mávnutím ruky a mluvil dále. Ani on ani slečna Barrettová zřejmě nepokládali jeho nepřátelský útok za hodna pozornosti. Flush dokonale přemožen, pokořen, nemaje již ani jediného šípku v toulci, klesl nazpět do podušek, těžce oddychuje vztekem a zklamáním. Ale špatně odhadoval bystrozak slečny Barrettové! Jakmile se pan Browning rozloučil, zavolala Flushu k sobě a potrestala ho nejtěžším trestem, jakého kdy zakusil. Především ho pleskla přes slechy – ale to mu nevadilo; políček ten byl mu – věc podivná! – spíše příjemný; a byl by s radostí uvítal ještě další ránu. Nato slečna prohlásila velmi vážným, odměřeným tónem, že ho už nikdy nebude mít ráda. Tento šíp se mu zabodl přímo do srdce. Po celá leta žili pospolu, všecko spolu sdíleli, a nyní pro provinění jediného okamžiku už prý ho nikdy nebude mít ráda!

Flush Příběh lásky a přátelství

přeložila Hana Žantovská

Vyšehrad, Praha 1994

Zima minula a zase se vrátilo jaro. Flush neměl ponětí, jak ta záležitost může skončit. Ale stejně jako řeka, ačkoliv se v ní dosud odrážejí stromy a krávy se pasou u břehu a do korun se vracejí havrani, spěje nezadržitelně k vodopádu, tak tyto dny, jak Flush dobře věděl, spěly ke katastrofě. Šepoty o změně se vznášely ve vzduchu. V domě bylo cítit ten neurčitý pohyb, který předznamenává – bylo to možno? – cestu. Krabice se oprašovaly, a ať se to zdálo sebenemožnější, dokonce i otvíraly; pak se zase zavřely. Ne, stěhování se netýkalo rodiny. Bratři a sestry vcházeli a vycházeli jako obvykle. Pan Barrett chodil v obvyklou hodinu na svou večerní návštěvu, vždy po odchodu toho druhého muže. Co se tu tedy mělo stát? Protože s ubíhajícím létem roku 1846 Flush dospěl k závěru, že se tu chystá nějaká změna. Nejdříve to poznal ze změněného zvuku těch věčných hlasů. Hlas slečny Barrettové, žadonící a bojácný, ztratil svou váhavost. Zněl teď rozhodně a směle, jak ho Flush vůbec neznal. Kdyby pan Barrett mohl slyšet hlas, jakým vítala vetřelce, smích, kterým ho zdravila, zvolání, s nímž bral její ruku do své! Ale kromě Flushu nebyl s nimi v pokoji nikdo. Flushu ta změna nesmírně dráždila. Nejen proto, že se změnilo chování slečny Barrettové vůči panu Browningovi – vždyť se změnila v každém ohledu – změnily se dokonce i její city k Flushovi. Jeho lichotky přijímala úsečněji. Přerušovala jeho mazlení; dávala mu najevo, že v jeho staré příchynosti je něco pošetilého, hloupého, afektovaného. To se hluboce dotklo jeho ješitnosti a vzbouřilo v něm žárlivost. Konečně nadešel červenec, kdy se rozhodl jediným zuřivým náporem získat zpět její přízeň a možná i vyhnat vetřelce. Nevěděl, jak dosáhnout toho dvojího cíle, a plánovat neuměl.

Ale osmého července ho náhle přemohly jeho city. Vrhel se na pana Browninga a zuřivě ho kousl. Konečně mohl zarýt zuby do dokonale vyžehlené látky jeho kalhot! Ale noha uvnitř byla tvrdá jako železo – noha pana Kenyona byla v porovnání s tím učiněné máslo. Pan Browning ho smetl mávnutím ruky a pokračoval v hovoru. Nezdálo se, že by on nebo slečna Barrettová věnovali tomu útoku pozornost. Zničen a zdeptán, bez jediného šípku ve svém toulci, sklesl sípavě oddychující Flush pln zuřivého zklamání zpět na svůj polštář. Ale špatně odhadl jasnozřivost slečny Barrettové. Po odchodu pana Browninga ho zavolala k sobě a udělila mu nejhorší trest, jaký kdy poznal. Nejdříve ho pleskla přes uši, to nic nebylo – dokonce se mu to docela líbilo. Byl by přivítal další takové pokárání. Ale pak řekla svým přísným rozhodným způsobem, že už ho nikdy nebude mít ráda. Ten šíp ho hluboce zasáhl. Celé roky tu spolu žili, všechno spolu sdíleli a teď, pro jediný malý prohrěšek, už ho nikdy nebude mít ráda!

[3] Then, as if to make her dismissal complete, she took the flowers that Mr Browning had brought her and began to put them in water in a vase. It was an act, Flush thought, of calculated and deliberate malice; an act designed to make him feel his own insignificance completely. 'This rose is from him', she seemed to say, 'and this carnation. Let the red shine by the yellow; and the yellow by the red. And let the green leaf lie there—' And, setting one flower with another, she stood back to gaze at them as if he were before her—the man in the yellow gloves—a mass of brilliant flowers. But even so, even as she pressed the leaves and flowers together, she could not altogether ignore the fixity with which Flush gazed at her. She could not deny that 'expression of quite despair on his face'. She could not but relent. 'At last I said, "If you are good, Flush, you may come and say that you are sorry", on which he dashed across the room and, trembling all over, kissed first one of my hands and then another, and put up his paws to be shaken, and looked into my face with such beseeching eyes that you would certainly have forgiven him just as I did.' That was her account of the matter to Mr Browning; and he of course replied: 'Oh, poor Flush, do you think I do not love and respect him for his jealous supervision—his slowness to know another, having once known you?' It was easy enough for Mr Browning to be magnanimous, but that easy magnanimity was perhaps the sharpest thorn that pressed into Flush's side.

[4] Another incident a few days later showed how widely they were separated, who had been so close, how little Flush could now count on Miss Barrett for sympathy. After Mr Browning had gone one afternoon Miss Barrett decided to drive to Regent's Park with her sister. As they got out at the Park gate the door of the four-wheeler shut on Flush's paw. He 'cried piteously' and held it up to Miss Barrett for sympathy. In other days sympathy in abundance would have been lavished upon him for less. But now a detached, a mocking, a critical expression came into her eyes. She laughed at him. She thought he was shamming; '...no sooner had he touched the grass than he began to run without a thought of it,' she wrote. And she commented sarcastically, 'Flush always makes the most of his misfortunes—he is of the Byronic School—*il se pose en victime*.' But here Miss Barrett, absorbed in her own emotions, misjudged him completely. If his paw had been broken, still he would have bounded. That dash was his answer to her mockery; I have done with you—that was the meaning he flashed at her as he ran. The flowers smelt bitter to him; the grass burnt his paws; the dust filled his nostrils with disillusion. But he raced—he scampered. "Dogs must be led on chains"—there was the usual placard; there were the park-keepers with their top-hats and their truncheons to enforce it. But 'must' no longer had any meaning for him. The chain of love was broken. He would run where he liked; chase partridges; chase spaniels; splash into the middle of dahlia beds; break brilliant, blowing red and yellow roses. Let the park-keepers throw their truncheons if they chose. Let them dash his brains out. Let him fall dead, disembowelled, at Miss Barrett's feet. He cared nothing. But naturally nothing of the kind happened. Nobody pursued him; nobody noticed him. The solitary park-keeper was talking to a nursemaid. At last he returned to Miss Barrett and she absent-mindedly slipped the chain over his neck, and led him home.

Nato, aby ještě pádněji zdůraznila, že mu dala výhost, vzala květiny, které jí pan Browning přinesl, a začala je rovnat do vázy s vodou. Podle Flushova názoru byl to čin zúmyslné a dobře uvážené škodolibosti; čin, vypočítaný na to, aby on hluboce a dokonale pocítil svou bezvýznamnost. „Tato růže je od něho,“ zdála se říkat, „a tento karafiát rovněž. Ať červeně září vedle žlutí a žlutě vedle červení. A tu ten zelený list zastrčíme semhle.“ A rovnajíc květ vedle květu, poodstoupila nazad a dívala se na ně se zalíbením, na tu kytičku nádherných květin, jako by stál před ní on sám, muž se žlutými rukavicemi. Ale ani při tom, i když hustě vedle sebe kladla listy a květy, si nemohla nepovšimnout upřeného pohledu, který Flush na ni upínal. Nemohla popřít, že „výraz čirého zoufalství se mu zračí ve tváři“. Nemohla se neobměkčit. „Řekla jsem konečně: ‚Budeš-li již hodný, Flushi, smíš za mnou přijít a vyznat, že svého šeredného kousku lituješ‘; načež se on hnal přes pokoj, a chvěje se na celém těle, políbil mi nejprve jednu a pak druhou ruku. Potom zvedl packu, abych mu jí potřásla, a hleděl mi do obličeje očima tak úpěnlivě prosebnými, že byste mu byl určitě odpustil, jako jsem mu odpustila já.“ Tak o té příhodě psala slečna panu Browningovi; a on pochopitelně odpověděl: „Ach, myslíte, že nemám ubohého Flushu v lásce a účtá za jeho zárlivý dozor – za jeho neochotu seznámit se s někým jiným, když se už jednou poznal s vámi?“ Bylo celkem pohodlné pro pana Browninga stavět se velkomyslným; tato jeho pohodlná velkomyslnost však byl nejostřejší trn, který se kdy zarazil do Flushova boku.

Za několik dní jiná příhoda ukázala, jak hluboká mezera zeje nyní mezi nimi dvěma, kteří si byli do nedávna tak blízcí, a jak málo může Flush od nynějška spoléhat na soucit slečny Barrettové. Jednoho odpoledne po odchodu páně Browningovu slečna se odhodlala jeti se sestrou kočářem do Regent Parku. Když sestry vystupovaly u parkové brány, dvířka kočáru přiskřípla Flushovi tlapku. „Kňučel žalostně“ a zvedal ji k slečně Barrettové, aby ho politovala. Druhdy by ho byla za nehodu daleko nepatrnější štědře a hojně zahrnula soustrastí. Dnes však se jí objevil v očích lhosejny, výsměšný, kritický výraz. Smála se mu. Myslíla si, že dělá bolest horší, než je: „... jakmile se dotkl trávy, již pelášil a na bolest si ani nevzpomněl,“ psala. A připojila jízlivé: „Flush mívá ve zvyku zveličovat své drobné nehody – náležejí k byronovské škole – *il se pose en victime*.“ V tom směru ho slečna Barrettová, úplně pohroužená ve své vlastní city, posuzovala zhola nesprávně. I kdyby si byl tlapu zlomil, i tenkrát by byl poskakoval. Útěkem od ní odpovídal na její posměch; s vámi jsem již hotov – to asi mýnil vmetnouti jí ve tvář, když se hnal úprkem pryč. Květiny mu voněly trpkou vůní; tráva mu hořela pod nohami; prach plnil jeho nozdry rozčarováním. Než běžel dál jako o závod – utíkal stále vpřed. „Psy je nutno voditi na řetízcích!“ – hlásala obvyklá vyhláška; a chodili tam hlídači v cylindrech i s obušký, aby tento předpis uváděli v platnost. Pro Flushu výraz „je nutno“ neměl nyní arci žádného významu. Řetěz lásky se přetrhl. Požene se, kam se mu zlíbí; bude honit koroptve, honit spaniely, skočí doprostřed záhonu s jirínami; poláme krásné, rozkvetlé červené a žluté růže. Ať si jen hlídači po něm házejí obušký! Ať mu roztrhají lebku! Ať ho u nohou slečny Barrettové rozpárají! Vše je u lhosejny. – Z toho všeho se pochopitelně nestalo nic. Nikdo ho nepronásledoval; nikdo si ho ani nevšiml. Jeden jediný hlídač tam byl – a ten se bavil s nějakou chůvou. Flush se konečně vrátil k slečně

Pak, aby jeho zavržení bylo úplné, vzala slečna Barrettová květiny, které pan Browning přinesl, a začala je po jedné rovnat do vázy. Flush to vnímal jako úmyslnou schválnost a zlomyslnost. Jako čin vypočítaný na to, aby Flushovi ukázal, jak je úplně bezmocný. Jako by slečna Barrettová říkala: „Tato růže je od něho i tento karafiát. Nechť červeně září vedle žluté a žlutě vedle červené. A zelený list ať leží mezi nimi.“ Narovnal květiny do vázy a odstoupila, aby se na ně podívala, jako by stál před ní on sám – muž v žlutých rukavicích. Ale i tehdy, když rovnala ty listy a květy, nemohla jí ujít strnulost, s kterou na ni pohlížel Flush. Nemohla popřít „ten výraz tichého zoufalství“. Musela se dát obměkčit. „Konečně jsem řekla: ‚Jestli už budeš hodný, Flushi, můžeš přijít a odprosit mě‘. Nato se vrhl přes pokoj, třásl se po celém těle a políbil mi nejdřív jednu ruku a pak druhou; natahoval ke mně packy, abych mu jimi potřásla, a díval se mi tak prosebně do očí, že bys mu byl určitě odpustil, stejně jako já.“ Tak o tom referovala panu Browningovi. A ten samozřejmě odpověděl: „Ach, chudák Flush, myslíš, že ho nemám rád nebo že si ho nevážím proto, jak zárlivě tě hlídá, – nebo proto, že mu dlouho trvá, než uzná někoho jiného, když jednou poznal tebe?“ Panu Browningovi nepřišlo zatěžko být velkomyslný, ale ta snadnost, s kterou mu odpustil, byla možná nejbolestivější trn vražený do Flushova boku.

Jiná příhoda, která se stala jen o několik dnů později, odkryla ještě názorněji, jak velká vzdálenost dělí teď ty dva, kteří si byli ještě nedávno tak blízcí. Jednou odpoledne se rozhodla slečna Barrettová po odchodu pana Browninga, že pojedje se sestrou do Regent's Parku. Když vystupovali u vchodu do parku, dveře kočáru přiskříply Flushovi tlapku. Žalostně naříkal a natahoval nohu k slečně Barrettové, aby ho politovala. Jindy by ho zahrnula sympatií i porozuměním, třeba i ze zanedbatelnější příčiny. Ale teď měla v očích neúčastný, kritický, ironický výraz. Smála se mu. Myslíla, že podvádí. „...jen co se octl na trávě, začal upalovat a už si na to nevzpomněl,“ napsala. A dodala sarkasticky: „Flush se snaží vyloučit vždycky co nejvíc ze svých nehod, *il se pose en victime* – rád se staví do úlohy oběti, je z byronovské školy.“ Ale v tom se slečna Barrettová, zaujatá vlastními city, velice mylíla. Flush by byl skákal, i kdyby měl zlomenou tlapku.

To divočení byla odpověď na její posměch; u mě máš konec – to jí signalizoval svým úprkem. Květiny mu voněly hořce. Tráva ho páčila do tlapek; prach mu plnil nozdry zklamáním. Ale běžel jako o závod – vyskakoval. „Nařizuje se vodit psy na řemeni“ – ten nápis tam byl pořád. Také tu byli hlídači se svými cylindry a obušký, aby prosazovali dodržování příkazu. Řetěz lásky se přetrhl. Bude běhat, kam bude chtít. Honit koroptve. Honit španěly. Skákat do záhonů s jirínami. Lámat nádherné rozkvetlé rudé a žluté růže. Ať se po něm hlídači oženou obuškem, když budou chtít. Ať mu vyrazí mozek. Ať padne mrtvý s vyhrzlými vnitřnostmi k nohám slečny Barrettové. Vůbec už mu na tom nezáleží. Ale k ničemu z toho ovšem nedošlo. Nikdo ho nepronásledoval, nikdo si ho nevšiml. V dohledu byl jediný hlídač a ten se bavil s nějakou chůvou. Nakonec se Flush vrátil k slečně Barrettové; ta mu roztržitě připnula k obojku řemínek a odvedla ho domů.

Barrettové, a ta mu roztržitě navlékla obojek s řetízkem kolem krku a vedla ho domů.

[5] After two such humiliations the spirit of an ordinary dog, the spirit even of an ordinary human being, might well have been broken. But Flush, for all his softness and silkiness, had eyes that blazed; had passions that leapt not merely in bright flame but sunk and smouldered. He resolved to meet his enemy face to face and alone. No third person should interrupt this final conflict. It should be fought out by the principals themselves.

[6] On the afternoon of Tuesday, the 21st of July, therefore, he slipped downstairs and waited in the hall. He had not long to wait. Soon he heard the tramp of the familiar footstep in the street; he heard the familiar rap on the door. Mr. Browning was admitted. Vaguely aware of the impending attack and determined to meet it in the most conciliatory of spirits, Mr Browning had come provided with a parcel of cakes. There was Flush waiting in the hall. Mr Browning made, evidently, some well-meant attempt to caress him; perhaps he even went so far as to offer him a cake. The gesture was enough. Flush sprang upon his enemy with unparalleled violence. His teeth once more met in Mr Browning's trousers. But unfortunately in the excitement of the moment he forgot what was the most essential—silence. He barked; he flung himself on Mr Browning, barking loudly. The sound was sufficient to alarm the household. Wilson rushed downstairs. Wilson beat him soundly. Wilson overpowered him completely. Wilson led him in ignominy away. Ignominy it was—to have attacked Mr Browning, to have been beaten by Wilson. Mr Browning had not lifted a finger. Taking his cakes with him, Mr Browning proceeded unhurt, unmoved, in perfect composure, upstairs, alone to the bedroom. Flush was led away.

[7] After two and a half hours of miserable confinement with parrots and beetles, ferns and saucepans, in the kitchen, Flush was summoned to Miss Barrett's presence. She was lying on the sofa with her sister Arabella beside her. Conscious of the rightness of his cause, Flush went straight to her. But she refused to look at him. He turned to Arabella. She merely said, 'Naughty Flush, go away.' Wilson was there—the formidable, the implacable Wilson. It was to her that Miss Barrett turned for information. She had beaten him, Wilson said, 'because it was right'. And, she added, she had only beaten him with her hand. It was upon her evidence that Flush was convicted. The attack, Miss Barrett assumed, had been unprovoked; she credited Mr Browning with all virtue, with all generosity; Flush had been beaten off by a servant, without a whip, because 'it was right'. There was no more to be said. Miss Barrett decided against him. 'So he lay down on the floor at my feet,' she wrote, 'looking from under his eyebrows at me.' But though Flush might look, Miss Barrett refused even to meet his eyes. There she lay on the sofa; there Flush lay on the floor.

[8] And as he lay there, exiled, on the carpet, he went through one of those whirlpools of tumultuous emotion in which the soul is either dashed upon the rocks and splintered or, finding some tuft of foothold, slowly and painfully pulls itself up, regains dry land, and at last emerges on the top of a ruined universe to survey a world created afresh on a different plan. Which was it to be—destruction or reconstruction? That was the question. The

Po takovém dvojím pokoření obyčejný pes, ba i obyčejný lidský tvor by byl býval poklesl na duchu. Ale Flush přes veškeru zhýčkanost a přejemnost měl oči, v nichž plápolal oheň; měl vášně, které nejenom vyšehovaly jasným plamenem, nýbrž také uhasinaly a doutnaly. Ustanovil se v nitru na tom, že se postaví svému nepříteli tváří v tvář a o samotě. Žádná třetí osoba nesmí rušit tento rozhodný zápas. Ten musí být vybojován jen a jen oběma hlavními účastníky.

V úterý 21. července odpoledne se tedy Flush odplížil po schodech dolů a čekal v předsíni. Nečekal dlouho. Brzy k němu dolehlo z ulice cupání známých kroků, a v zářetí uslyšel známé zaklepání na dveře. Pustili pana Browninga dovnitř. Host, jako by již byl tušil hrozící útok, a jako by si byl předvezval odrazití jej v nejsmiřlivějším duchu, tentokráte s sebou přinášel balíček koláčků. Vskutku Flush již čekal v předsíni. Pan Browning učinil zřejmě dobře míněný pokus ho pohladit; možná dokonce, že se dostal ještě dále: že mu podával koláč. Tento pohyb stačil. Flush se vrhl na nepřítele s bezpříkladnou zuřivostí. Jeho zuby znovu zasáhly páně Browningovy kalhoty. Na neštěstí zapomněl ve svém rozčilení na to, co bylo nejdůležitější – na ticho. Zaštěkal; dorážel na pana Browninga, hlučně řafaje... To postačilo, aby byl zburcován celý dům. Wilsonová přikvapila dolů. Wilsonová řádně Flushovi napráskala. Wilsonová ho úplně přemohla. Wilsonová ho – zahanbeného – odvedla pryč. Však to také byla hanba – napadnouti pana Browninga a dostatí výprask od Wilsonové. Pan Browning nehnu ani prstem. Odnášeje s sebou koláče, pan Browning se ubíral sám po schodech vzhůru do zadní ložnice, nezraněn, nevzrušen, ve výborné náladě. Kdežto Flush odvedli.

Po dvou a půlhodiném věznění v kuchyni mezi papoušky, různým nářadím, kapradinami a nádobím předvedli Flush před slečnu Barrettovou. Ležela na pohovce a vedle ní seděla její sestra Arabella. Flush, přesvědčen o spravedlivosti své pře, zamířil rovnou k své velitelce. Ona však odepřela i jen se na něho podívat. Obrátil se k Arabelle. Ale i ta toliko prohodila: „Jdi mi s očí, nehodný Flush!“ Wilsonová tam také byla – hrůzu budící, neúprosná Wilsonová! K ní se slečna Barrettová otočila a vyptávala se jí na podrobnosti. Nařezala prý Flushovi, vykládala Wilsonová, protože si toho „plně zasloužil“. A dodala, že mu naplácala holou rukou. Její výpovědi Flushu usvědčily z viny. K útoku, usoudila slečna Barrettová, nezavdal nikdo příčinu. Panu Browningovi přiznala veškeru statečnost, veškeru šlechtčnost; Flushu stačila zahnat služebná a dokonce bez karabáče, neboť si to prý „zasloužil“. K tomu nebylo třeba přičinit žádné poznámky. Slečna Barrettová rozhodla proti němu. „Ji položil se mi k nohám na podlahu,“ psala, „a mžoural zpod víček na mne“. Ale ať se Flush na ni díval sebe upřeněji, slečna se vůbec nechtěla s jeho zrakem setkat. Tam ona ležela na pohovce; zde on ležel na podlaze.

A zatím co jako vyhnanec odpočíval na koberci, zachvátil jeho nitro vír bouřlivého rozechvění, kdy duše je buď vržena na skálu a tam se roztrhne anebo přeje jen nalezti travnaté místečko, na kterém se lze bezpečně zachytit, a pomalu a s bolestí se plazí vzhůru, dostihne suché země a konečně se octne na vrcholu zříceného všehomíra a dívá se na jakýsi nový svět, stvořený podle jináčího plánu. Co čeká Flushu – zhouba nebo obnova?

Po dvojí takové zkušenosti by se odpor obyčejného psa, ba dokonce i odpor leckteré lidské bytosti snadno mohl zlomit. Ale Flush vzdor vší své hedvábné měkkosti měl oči, v kterých to blýskalo, měl vášně, které se dovedly rozhořet divokým plamenem, ale také doutnat v popelu; rozhodl se, že se střetne s nepřitelem o samotě, tváří v tvář. Žádný třetí tvor nesmí zasáhnout do toho rozhodujícího boje. Ten smějí vybojovat jen hlavní aktéři.

V úterý odpoledne, 21. července, proklouzl za tím účelem do přízemí a čekal v hale. Nemusel čekat dlouho. Brzy zaslechl v ulici povědomé kroky. Pak se ozvalo známé zabušení na dveře. Pana Browninga vpustili dovnitř. Ten nejasně tušil, že dojde k útoku, a zamýšlel ne čelit v smiřlivém duchu. Ozbrojil se proto balíčkem sucharů. Hned narazil na Flushu čekajícího v hale. Pan Browning se patrně přátelsky shýbl a chtěl ho pohladit. Nebo mu snad dokonce nabídl suchar. Ten pohyb stačil. Flush se vrhl na svého nepřítele se zuřivostí, kterou u něho nikdo nepředpokládal. Jeho zuby se už podruhé zaryly do kalhot pana Browninga. Ale v rozrušení naneštěstí zapomněl na něco velmi podstatného: na ticho. Rozštěkal se. Když se vrhnul na pana Browninga, štěkal tak, že vzbouřil celý dům. Wilsonová spěchala dolů. Wilsonová ho zbila. Wilsonová ho zcela přemohla. Wilsonová ho odvedla naprosto poníženo. Protože co to bylo jiného než poníženi – zaútočit na pana Browninga a nechat se přítom zmlátit od Wilsonové. Pan Browning nemusel hnout prstem. Pokračoval se svými suchary nezraněný a nevzrušený po schodech nahoru sám k ložnici. Flushu odvedli.

Po dvou a půl hodinách bídného uvěznění v kuchyni, ve společnosti papoušků a brouků, asparágu a pánví, byl Flush povolán k slečně Barrettové. Ležela na pohovce a měla u sebe sestru Arabellu. Flush zamířil rovnou ke své paní, vědom si spravedlivosti své pře. Ale ona se na něho nechtěla ani podívat. Zamířil k Arabelle, ale ta řekla „Jdi pryč, jsi zlý pes“. A byla tam taky Wilsonová – strašná nemilosrdná Wilsonová. K ní se obrátila slečna Barrettová s prosbou, aby vylíčila, co se stalo. Wilsonová pravila, že „Flushovi naplácala“, protože „mu to patřilo“. Dodala, že mu naplácala jen rukou. Na základě jejího svědectví byl Flush odsouzen. Slečna Barrettová soudila, že útok byl naprosto nevyprovokovaný. Přičítala panu Browningovi všechny ctnosti, i velkomyslnost. Flushu zbila služebná, dokonce bez řemenu, protože „mu to patřilo“. A to bylo poslední slovo. Slečna Barrettová se obrátila proti němu, odsoudila ho. „A tak si lehl na podlahu k mým nohám,“ psala, „a pošilhal na mě zpod obočí.“ Ale ať se díval, jak díval, slečna Barrettová mu nepohlédla ani do očí. Ležela si na pohovce a Flush ležel na podlaze.

A jak tam ležel ve vyhnanství na koberci, prošel jedním z těch příbojů prudkých emocí, v kterých duše buď narazí na útesy a roztrhne se, nebo se zachytí trsu travin a s nesmírnou námahou se vydrápe na pevnou zem. Konečně se vynoří nahoře, nad světlem ležícím v troskách, a zjistí, že vznikl nový svět s novými vyhlídkami. Pro co se rozhodne – pro destrukci nebo obnovu? Tak zněla otázka. Ovšem už tu jen můžeme naznačit Flushovo

outlines only of his dilemma can be traced here; for his debate was silent. Twice Flush had done his utmost to kill his enemy; twice he had failed. And why had he failed, he asked himself? Because he loved Miss Barrett. Looking up at her from under his eyebrows as she lay, severe and silent on the sofa, he knew that he must love her for ever. Things are not simple but complex. If he bit Mr Browning he bit her too. Hatred is not hatred; hatred is also love. Here Flush shook his ears in an agony of perplexity. He turned uneasily on the floor. Mr Browning was Miss Barrett—Miss Barrett was Mr Browning; love is hatred and hatred is love. He stretched himself, whined and raised his head from the floor. The clock struck eight. For three hours and more he had been lying there, tossed from the horn of one dilemma to another.

[9] Even Miss Barrett, severe, cold, implacable as she was, laid down her pen. 'Wicked Flush!' she had been writing to Mr. Browning, '...if people like Flush, choose to behave like dogs savagely, they must take the consequences indeed, as dogs usually do! And you, so good and gentle to him! Anyone but you would have said "hasty words" at least.' Really it would be a good plan, she thought, to buy a muzzle: And then she looked up and saw Flush. Something unusual in his look must have struck her. She paused. She laid down her pen. Once he had roused her with a kiss, and she had thought that he was Pan. He had eaten chicken and rice pudding soaked in cream. He had given up the sunshine for her sake. She called him to her and said she forgave him.

But to be forgiven, as if for a passing whim, to be taken back again on to the sofa as if he had learnt nothing in his anguish on the floor, as if he were the same dog when in fact he differed totally, was impossible. For the moment, exhausted as he was, Flush submitted.

[10] A few days later, however, a remarkable scene took place between him and Miss Barrett which showed the depths of his emotions. Mr Browning had been and gone; Flush was alone with Miss Barrett. Normally he would have leapt on to the sofa at her feet. But now, instead of jumping up as usual and claiming her caress, Flush went to what was now called 'Mr Browning's armchair'. Usually the chair was abhorrent to him; it still held the shape of his enemy. But now, such was the battle he had won, such was the charity that suffused him, that he not only looked at the chair but, as he looked, 'suddenly fell into a rapture'.

[11] Miss Barrett, watching him intently, observed this extraordinary portent.

[12] Next she saw him turn his eyes towards a table. On that table still lay the packet of Mr Browning's cakes. He 'reminded me that the cakes you left were on the table'. They were now old cakes, stale cakes, cakes bereft of any carnal seduction. Flush's meaning was plain. He had refused to eat the cakes when they were fresh, because they were offered by an enemy. He would eat them now that they were stale, because they were offered by an

To byla rozhodující otázka. Zde v této knížce lze arcí toliko naznačit nejhrubší obrysy této otázky, pro Flusha tak svrchovaně těžké. Neboť on uvažoval potichu. Dvakrát se ze všech sil pokusil zahubit svého nepřítele. Dvakrát se mu to nepodařilo. Proč se mu to nepodařilo? ptal se sama sebe. Protože miloval slečnu Barrettovou. Vzhlížeje k ní zpod víček, jak tam ležela na pohovce, přísná a mlčenlivá, věděl, že ji musí milovat na věky. Ale věci na světě nejsou jednoduché, nýbrž složité. Kousl-li pana Browninga, kousl i ji. Není jenom nenávisť, nenávisť je i láska. Flush několikrát pohnul svými slechy. Zavrtěl sebou znepokojeně na podlaze. Pan Browning je slečna Barrettová; slečna Barrettová je pan Browning; láska je nenávisť, a nenávisť je láska. Protáhl se, zakňučel a zvedl hlavu s podlahy. Hodiny odbíjely osmou. Po celé tři hodiny, ba déle ležel tady, zmítán vnitřní nejistotou, co z obého vyvolit.

Konečně slečna Barrettová, zamračená, chladná, nesmiřitelná, odložila pero. „Zlý Flush!“ psala panu Browningovi, „...kdyby se lidé, jako to udělal Flush, opovážili jednat tak neurvale, jako jednají psi, musili by také nésti důsledky svého počínání, jako je zpravidla nesou psi! A Vy, vždy tak laskavý a mírný k němu! Každý jiný kromě Vás nebyl by se zdržel při té příležitosti užití 'prudkých slov'.“ Ano, bude to moudrý plán koupiti Flushovi náhubek, myslila si. Potom zvedla oči a zahlédla Flusha. Něco neobvyklého v jeho pohledu ji patrně zaujalo. Přestala psát. Odložila pero. Kdysi ji Flush probudil ze snění polibkem, a ona ho pokládala za Pana. Jídal za ni kuře a rýžový pudink, politý smetanou. Zřekl se pro ni slunce. I zavolala ho k sobě a pravila, že mu odpouští.

Ale dosáhnouti odpuštění jen jakoby za nějaký prchavý rozmar; býti přijmut zнову na pohovku, jako kdyby se nebyl ničemu naučil ze svého bolu, prožitého na podlaze, jako kdyby byl stále týž pes, ačkoliv teď už byl nadobro jinačí – ne, to bylo zhola vyloučeno. Pro tento okamžik se Flush podrobil, ježto byl nadobro vyčerpan.

O několik dní později se však udál mezi slečnou Barrettovou a jím pozoruhodný výstup, jenž svědčil o hloubce jeho citů. Pan Browning byl u nich návštěvou a odešel; Flush zůstal se slečnou Barrettovou sám. Za obvyklých okolností by byl skočil na pohovku k jejím nohám. Ale tentokrát nevyšel jako zpravidla na pohovku, a nežebronil o slečnino laskání, nýbrž přistoupil k předmětu, kterému se nyní všeobecně říkalo „lenoška páně Browningova“. Tato židle buďvala v něm dosud vždy jen oškřivost; ještě teď se na ní rýsovaly tělesné tvary jeho nepřítele. Ale v tuto chvíli tak velké bylo vítězství, kterého dobyt nad samým sebou, tak velká láska k bližnímu prolula celou jeho bytost, že se nejenom přímo zadával na lenošku, nýbrž při pohledu na ni „upadl náhle do vytržení“.

Slečně Barrettové, jež bedlivě sledovala každý jeho pohyb, neušla tato předzvěst něčeho kromobyčejného.

V nejbližším okamžiku viděla, kterak psík obrací oči ke stolu. Na něm ležel dosud balíček s páně Browningovými koláčky. „Upozornil mě tím, že koláčky, které jste u nás nechal, leží stále ještě na stole.“ Teď už to byly ovšem staré koláče, zplesnivělé koláče, koláče, zbavené jakéhokoliv tělesného svodu. Bylo jasno, co Flush míní. Odepřel pozřítí koláče, dokud byly čerstvé, poněvadž mu je nabízel nepřítel. Teď je sní, ač jsou plesnivé poněvadž je

dilema. Protože spor se odehrával tiše v jeho nitru. Flush dvakrát udělal, co bylo v jeho silách, aby zničil nepřítele; dvakrát neuspěl. A proč neuspěl, tázal se sám sebe. Protože miloval slečnu Barrettovou. Když ji úkosem pozoroval, jak leží přísná a mlčenlivá na pohovce, pochopil, že ji musí milovat navždy. Věci nejsou prosté, ale složité. Když kousl pana Browninga, kousl i také. Není jenom nenávisť, je to také láska. Flush zatřepal zoufale ušima, tak byl z toho popletený. Nepokojně se převaloval na podlaze. Pan Browning byl slečna Barrettová; slečna Barrettová byla pan Browning. Protáhl se, zakňučel a zvedl hlavu ze země. Už tři hodiny a snad déle tu tak ležel, vrhán od jednoho mysu svého problému k druhému.

Dokonce i slečna Barrettová, na oko přísná, chladná, neúprosná, musela odložit pero. „Flush, ten malý darebák,“ psala panu Browningovi... „když se lidé rozhodnou počínat si zuřivě, jako to udělal on, musí nést následky, a psi je většinou musí nést také. A ty – přitom jsi k němu tak hodný a mírný! Každý jiný by řekl pár 'prchlivých slov', přinejmenším.“ Napadlo ji, že by se asi Flushovi měl koupit náhubek. A pak se zvedla a spatřila ho. Zarazilo ji něco nezvyklého v jeho pohledu. Přestala psát. Odložila pero. Kdysi ji povzbudil polibek a tenkrát si myslila, že je to Pan. Jedl místo ní kuře a pudink politý smetanou. Vzдал se kvůli ní slunečního světla. Zavolala ho k sobě a řekla, že mu odpouští. Ale dát si odpustit, jako by šlo o nějaký prchavý rozmar, být přijat zpět na pohovku, jako by se byl ve svých mukách na podlaze ničemu nenačil nebo nic nepochopil, jako by zůstal tím samým psem, když se ve skutečnosti tak velice od něho lišil, to bylo nemyslitelné. Flush byl ale v té chvíli tak vyčerpaný, že se podvolil.

Několik dnů nato však došlo mezi ním a slečnou Barrettovou k pozoruhodné scéně, která odhalila hloubku Flushových pocitů. Pan Browning tu byl na návštěvě a odešel. Flush osaměl se slečnou Barrettovou. Obvykle by se byl vyšvihl na pohovku k jejím nohám. Ale místo aby tam jako obvykle vyskočil a požadoval pohlázení, Flush běžel ke křeslu, kterému se teď říkalo „křeslo pana Browninga“. Obvykle v něm tento kus nábytku budil zuřivý odpor; pro něho tam dosud zůstával vtisknut tvar jeho nepřítele. Ale teď, poté co zvířel v té bitvě nad sebou, zaplavily ho tak dobré pocity, že „nejen na křeslo pohlížel, ale dostal se úplně do transu“.

Slečna Barrettová, která ho upřeně pozorovala, si dobře všimla toho prazvláštního úkazu.

Pak viděla, jak se jeho oči stočily k jednomu ze stolů. Pořád ještě na něm ležel balíček se suchary, které přinesl pan Browning. „Připomněl mi, že suchary, které jsi tu nechal, leží na stole.“ Byly teď už staré, hodně staré, a nebylo na nich nic přitažlivého. Bylo jasné, co tím Flush míní. Odmítl jíst čerstvé suchary, protože mu je nabízel nepřítel.

enemy turned to friend, because they were symbols of hatred turned to love. Yes, he signified, he would eat them now.

[13] So Miss Barrett rose and took the cakes in her hand. And as she gave them to him she admonished him, 'So I explained to him that you had brought them for him, and that he ought to be properly ashamed therefore for his past wickedness, and make up his mind to love you and not bite you for the future—and he was allowed to profit from your goodness to him.' As he swallowed down the faded flakes of that distasteful pastry—it was mouldy, it was fly-blown, it was sour—Flush solemnly repeated, in his own language, the words she had used—he swore to love Mr Browning and not bite him for the future.

[14] He was instantly rewarded—not by stale cakes, not by chicken's wings, not by the caresses that were now his, nor by the permission to lie once more on the sofa at Miss Barrett's feet. He was rewarded, spiritually; yet the effects were curiously physical. Like an iron bar corroding and festering and killing all natural life beneath it, hatred had lain all these months across his soul. Now, by the cutting of sharp knives and painful surgery, the iron had been excised. Now the blood ran once more; the nerves shot and tingled; flesh formed; Nature rejoiced, as in spring. Flush heard the birds sing again; he felt the leaves growing on the trees; as he lay on the sofa at Miss Barrett's feet, glory and delight coursed through his veins. He was with them, not against them, now; their hopes, their wishes, their desires were his. Flush could have barked in sympathy with Mr Browning now. The short, sharp words raised the hackles on his neck. 'I need a week of Tuesdays,' Mr Browning cried, 'then a month—a year—a life!' I, Flush echoed him, need a month—a year—a life! I need all the things that you both need. We are all three conspirators in the most glorious of causes. We are joined in sympathy. We are joined in hatred. We are joined in defiance of black and beetling tyranny. We are joined in love.—In short, all Flush's hopes now were set upon some dimly apprehended but none the less certainly emerging triumph, upon some glorious victory that was to be theirs in common, when suddenly, without a word of warning, in the midst of civilization, security and friendship—he was in a shop in Vere Street with Miss Barrett and her sister: it was the morning of Tuesday the 1st of September—Flush was tumbled head over heels into darkness. The doors of a dungeon shut upon him. He was stolen.

nabízí nepřítel, jenž se proměnil v přítele, poněvadž jsou to symboly nenávisti, proměněné v lásku. Ano, nyní je sní, naznačoval Flush.

Slečna Barrettová tedy vstala a vzala koláčky do ruky. A dávajíc mu je, napomínala ho. „Vykládala jsem mu, že jste Vy mu ty koláčky přinesl, a že by se měl jak náleží stydět za ohavné kousky, které Vám v minulých dnech provedl a že by se měl odhodlati Vás milovat a už Vás v budoucnu nikdy nekousnout – a konečně jsem mu dovolila, že smí zase těžiti z Vaší laskavosti.“ A jak polykal okoralé kousky nechutného toho pečiva – bylo již zatuchlé, bylo mužinci znečištěné, bylo zkyslé – Flush slavnostně opakoval (svou vlastní řečí ovšem) slova, jež mu ona předfíkávala: přísahal, že bude mít rád pana Browninga a že ho již nikdy nekousne.

Dostalo se mu okamžité odměny, nikoliv v podobě zplesnivělých koláčů, ani kuřecích křídélek, ani v podobě laskání – kterými si ostatně už nyní byl zase jist – ani v podobě svolení, že smí znovu léhat na pohovce u nohou slečny Barrettové. Dostalo se mu okamžité odměny „duchovní“; ale ku podivu – důsledky této odměny se projevíly tělesně. Jako železná břevno hubí, ničí a ubíjí vše živé, na čem spočívá, tak nenávist spočívala po všechny uplynulé měsíce na Flushově duši. Nyní provedli na něm bolestnou operaci ostrými noži a železo vyřízli. Nyní znovu zase kolovala v jeho žilách krev, a nervy sebou škubaly a zachvívaly se; masa na něm přibývalo. Příroda byla plna radostného ruchu jako na jaře. Flush opět slyšel zpívat ptáky; cítil, že listí znovu pučí na stromech; a když tak ležel na pohovce u nohou slečny Barrettové, rajska blaženost a rozkoš proudily mu v žilách. Teď už je s nimi a nikoliv proti nim; jejich naděje, jejich přání, jejich tužby – to jsou i jeho naděje, přání, tužby...

Flush by byl nejraději štěkal ze samé přichylnosti k panu Browningovi. Při páně Browningových krátkých, úsečných slovech se mu ježily chlupy na šiji. „Kéž by takový náš úterek trval celý týden,“ zvolal pan Browning, „celý měsíc – celý rok – celý život!“ I já bych si přál, opakoval po něm Flush, aby trval celý měsíc – celý rok – celý život! Přál bych si všech věcí, kterých vy si přejete. My tři jsme spiklenci v té nejznevženější při. Spojuje nás vzájemná přichylnost. Spojuje nás nenávist, spojuje nás vzdor proti temné a kruté tyranii. Spojuje nás láska. Slovem všechny Flushovy naděje se nyní nesly k jakémusi nejasně tušenému, ale přesto se již určitě rysujícímu triumfu, k slavnému vítězství, kterého oni společně dobudou – když tu znenadání, bez jediného varovného slůvka uprostřed vzdělaného světa, bezpečnosti a přátelství (meškal právě se slečnou Barrettovou a její sestrou v jednom obchodě na Vere Street; bylo to v úterý 1. září) Flush střemhlav spadl do tmy. Dvěře vězení se za ním zavřely. Ukradli ho.

* Exodus – odchod (na př. Izraelitů z Egypta). – P. p.

Ale může je sníst teď, protože je nabízí nepřítel, který se proměnil v přítele, může je sníst jako symbol nenávisti změněné v lásku. Ano, naznačil, sní je teď.

A tak slečna Barrettová vstala a uchopila balíček se suchary. Když mu je dávala, udělala mu malé kázání. „Vysvětlila jsem mu, žes je přinesl pro něho a že by se měl důkladně zastydět za svoje zlomyslnosti a pevně si umínit, že tě bude mít rád a víckrát tě nekousne – dovolila jsem mu, aby se na hmatatelném důkazu přesvědčil o tvé dobrotě k němu.“ Když Flush polykal ta zatuchlá sousta – pečivo bylo staré, páchlo plísní, mouchy se k němu sletovaly –, slavnostně opakoval ve svém vlastním jazyce slova slečny Barrettové – přísahal, že bude milovat pana Browninga a napříště už ho nikdy nepokousne.

Odměna přišla vzápětí – ne v podobě ztuchlých sucharů nebo kuřecího křídylka, ne v hlazení, na které měl teď zase nárok, ani v možnosti ležet zase na pohovce u nohou slečny Barrettové: Odměna byla duchovní, ale její výsledky počítával kupodivu fyzicky. V těch posledních měsících mu ležela nenávist na duši jako železná obruč, která ho tiskla ve svém objetí a rozkládala a ubíjela veškerý život. Teď jako po bolestné operaci zásahem ostrých nožů ta železná obruč zmizela. Krev mu zase volně proudila: nervy byly ve stěhu, všechno v něm zvučelo, přibral na váze. Příroda se radovala jako na jaře. Flush zase vnímal zpěv ptáků. Přímou cítil, jak roste listí na stromech. Ležel na pohovce u nohou slečny Barrettové a šťastný pocit vítězství mu kroužil v žilách. Byl teď s nimi, ne proti nim. Sdílel s nimi jejich naděje, přání a touhy. Teď by se byl rád vmísil nadšeným štěkotem do řeči pana Browninga. Po jeho krátkých úsečných slovech mu vstávaly chlupy na hřbetě. „Potřebuji celý týden úterků!“ volal pan Browning, „pak měsíc – rok – celý život!“ Já taky – znělo to ozvěnou ve Flushovi, potřebuju měsíc – rok – život! Potřebuju všechno, co potřebujete vy dva!

Jsmo všichni tři spiklenci v nejlepší vzpouře ze všech, jaká kdy byla! Jsmo spojeni v přátelství. Jsmo spojeni v nenávisti. Jsmo spojeni v odporu k černé, bezohledné tyranii. Jsmo spojeni v lásce. – Všechny Flushovy naděje se zkrátka vztahovaly k nějakému jen matně tušenému, ale proto o nic méně skutečnému triumfu, k nějakému slavnému vítězství, kterého dosáhnou všichni tři společně, když náhle bez nejmenšího varování, uprostřed civilizace, jistoty a přátelství – byl v obchodě ve Vere Street se slečnou Barrettovou a její sestrou, dopoledne, v úterý 12. září – zřítel se po hlavě do nejčernější tmy. Zavřely se za ním dveře žaláře. Flush ukradli.